

12. kapitola

OPERACE

Jediné, co dokázalo odvést Belindinu pozornost od Jacksona, byly cesty za pacienty, na něž ji občas s sebou bral Luke. K jeho práci patřilo navštěvovat nemocné v jejich domácím prostředí, a kdykoli měl ve své spádové oblasti případ, k němuž by se podle jeho mínění hodilo Belindu přizvat, vždycky se pro ni zastavil. Když jí zase začala škola, nemohla s bratrem vyjždět k pacientům zdaleka tak často jako přes léto, a kdyby neměla plnou hlavu Melissy, školy a pochopitelně Jacksona, což vyplňovalo prakticky každou minutu jejího života, bezpochyby by jí omezení cest s Lukem vadilo. Ale bylo to, jak to bylo, Belinda byla vděčná za každou příležitost, a kdykoli spatřila přijíždět Lukovu bryčku, zavýskla radostí.

Amy Jo pořád ještě nad Belindiným zájmem o medicínu ohrnovala nos. Neváhala prohlášovat nahlas, že nechápe, jak může někoho bavit dívat se na krev a nemocné blouznící v horečce. Melissa naproti tomu Belindu otevřeně obdivovala, třebaže nikterak netoužila ji doprovázet. Chovala se k ní ale vstřícně a ve dnech, kdy Belinda odjížděla se svým bratrem lékařem, se ujímala jejích domácích prací v kuchyni. Když pak Luke přivezl Belindu zase zpátky domů, chtěla po ní Melissa, aby jí o pacientovi všechno vypověděla do nejmenších podrobností, ale ve chvílích, kdy jí Belinda popisovala některé aspekty jejich lékařského zákroku, na ní bylo vidět, že bledne.

Byla zrovna sobota, když dopoledne spolu s ostrým, studeným větrem vjel se svým spřežením do dvora Davisových Luke. Belinda vyběhla ze dveří a utíkala se s ním přivítat ke kládě na uvazování koní.

„Hned se vrať do domu a vezmi si kabát,“ vyčínil jí Luke. Koně neuvázal. „Máme na krku zimu a ty tu pobíháš, jako by byl krásný letní den. To by tak

ještě scházelo, aby mě příště k tobě museli volat jako doktora!“ Luke byl sice lékař, ale byl to také bratr, takže Belinda si z jeho napomínání nic nedělala a ujistila ho, že je jí teplo a že kdyby měla pocit, že se do ní dává zima, zabalí se do deky.

„Kam jedeme?“ zeptala se ho.

„K Simpsonovým. Říkal jsem si, že přišel správný čas, abys viděla, jak vypadá zlomená kost. Ale spěcháme. Nechceme chudáka kluka nechat trápit se déle, než je nezbytně nutné. Zlomená končetina umí bolet, jen co je pravda.“

Belinda se okamžitě rozběhla zpátky, aby to oznámila Marty. „Jedeme někomu napravovat zlomenou kost,“ houkla přes rameno do domu a hned zase utíkala zpátky za Lukem. „Nebudeme tam dlouho!“

Luke mezitím koně s bryčkou otočil, a jakmile Belinda přisedla, vyrazili klusem ze dvora. Cestou Luke poskytl Belindě výklad o kostech a stavbě lidského těla a řekl jí také, jak se jednotlivé velké kosti v těle nazývají. Opakovali si spolu ty názvy, dokud si je bezpečně nevštípila do paměti. Potom Luke pokračoval popisem různých typů zlomenin a základních postupů, jimiž se ošetřují. Belinda poslouchala s vykulenýma očima.

„Jaký typ zlomeniny je ten, ke kterému jedeme?“ zeptala se. Nemohla se dočkat, až tam dojedou a ona to uvidí na vlastní oči.

„To mi neřekli. Dostal jsem jen zprávu, že mladý Simpson si něco zlomil a že se mu to stalo v lese při kácení stromů.“

„Ruku, nebo nohu?“

„Nevím dokonce ani to. Myslím, že to bude spíš noha. Když se smekne kláda, odnese to většinou noha,“ odpověděl jí Luke a zamlaskal na koně, aby zrychlili.

Poprvé za mnoho dní se Jackson Belindě vypařil z hlavy. „Budeš ho muset odvézt do města?“ zeptala se Luka.

„Nejspíš ne. Až mu to napravím, bude moci zůstat doma a být v klidu ve své vlastní posteli. Budu k němu často jezdit a sledovat, jak se to hojí.“

„Mám dojem, že Simpsonovy neznám.“

„Jsou tu noví. Přistěhovali se na tu starou farmu po Coffinových.“

„Aha. Budou jejich děti chodit do naší školy?“

„Nevím o jejich rodině ani ň.“

„To by bylo fajn,“ řekla Belinda. „Myslím, kdyby měli děti ve školním věku.“

Odbočili se sprežením na nepříteli udržovanou cestu s vyjetými kolejemi a Luke koně pobízel, aby se co nejdříve dostali k prostému roubenému stavení. Belinda se zrovna drápala dolů přes kolo, když jí dolehl k uším srdcervoucí řev. Něco tak děsivého v životě neslyšela. Spíš vycítila než spatřila, že i Luke ztuhl. Škubl hlavou a rázem se všechny části jeho těla jakoby naráz uvedly do pohybu, jako kdyby byl nějaký stroj. Nehleděl napravo nalevo, popadl svou černou brašnu a pádil k domu. „Uvaž koně!“ houkl na Belindu přes rameno.

Belinda zůstala stát a celá se třásla. Jistě, Luke říkal, že zlomená kost umí pořádně bolet, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že to může být taková bolest, až to člověka donutí takhle křičet. Vzduch prořal další výkřik a Belinda se vzpamatovala z ochromení a jala se pečlivě omotávat otěže kolem klády. Možná bude Luke potřebovat mou pomoc. Měla bych za ním co nejdříve jít.

Ale když Belinda došla ke dveřím roubenky, potkala se tam s tělnatou ženou v obnošené ušmudlané zástěře. Ženština se postavila s mírně rozkročenými nohama do dveří a svým tělem vchod do domu prakticky zatarasila. Belinda si všimla, že má oči zarudlé od pláče a na čele kapičky potu.

„Doktor říká, že máš zůstat venku,“ pronesla unaveně.

Venku? Co to je za pokyn? Belinda nechápala. Luke mě sem vzal, abych se přiučila něco o tom, jak se napravují zlomené kosti. Bude možná dokonce potřebovat mou pomoc a tady ta ženská se mi teď snaží zabránit ve vstupu do domu.

„Ale –“ začala Belinda a snažila se nakukovat ženě přes rameno směrem ke dveřím v zadní části vstupního prostoru.

„Není to pěkný pohled,“ pokračovala žena a zjevně se po celém těle třásla.

Zatuchlý vzduch maličké roubenky rozčísil další výkřik. Belindy se z toho na okamžik zmocnila slabost a i ona se rozechvěla. Nikdy v životě podobný zvuk neslyšela. Z místnůstky se ozývalo jakési šoupaní. Belinda horečně uvažovala, co se tam asi děje. Co jestli mě Luke potřebuje? Co když má nějaké problémy? Jak to mám zjistit?

Jediným střelhitým pohybem se prosmýkla kolem ženštiny a běžela do místnosti, z níž přicházelo to děsuplné kvílení. Luke si už sundal těžký kabát, a dokonce svlékl i vestu. Rukávy košile měl vyrolované a pozorně se skláněl nad kýmsi, kdo ležel na posteli. Nad zmítajícím se nemocným stál

ještě jakýsi muž a nějaký chlapec a spojenými silami se pacienta snažili udržet na poduškách. Muži se z čela řinul pot a chlapci se třásly rty.

„Měl jsem dojem, že jsem řekl, že máš zůstat venku,“ pronesl Luke, aniž se otočil.

Belinda se jednou zhluboka nadechla a vydechla, aby se přiměla ovládnout třes těla. Její oči si postupně přivydávaly na přítmí panující v místnosti. Trochu světla propouštělo dovnitř jen jedno malé, špinavé okno. Stočila pohled zpět na Lukova silná záda. Pod tenkou látkou košile se mu rýsovaly svaly, z jejich pohybu mohla odečítat úsilí, jež vyvíjel, aby nepokojnému pacientovi aplikoval nějaký lék. Belindě se zvedl žaludek, ale ovládla se, ztěžka polkla a postoupila o krok dopředu.

„Myslela jsem si, že mě třeba budeš potřebovat,“ pronesla odhodlaně.

„Dokážeš to?“

„Já... já myslím, že ano,“ odpověděla a znovu polkla.

„Potřebuju tě – hodně – ale nechci, abys –“

„Co mám dělat?“ zeptala se Belinda rychle.

„Sežeň nějakou lampu. Potřebuju víc světla.“

Luke se neotočil, aby se na Belindu podíval, veškerou pozornost věnoval zraněnému mladíkovi.

Belinda znovu polkla a vyběhla z místnosti. Honem, nesmím ztrácet čas. Luke potřebuje světlo. Potřebuje mě.

Ta ženská stála v kuchyni, s hlavou opřenou o zeď. Tělem jí otřásal křečovitý pláč. Belinda by k ní ráda přistoupila a pokusila se ji nějak upokojit, ale zatím na to nebyl čas. „Potřebujeme nějakou lampu,“ řekla pevným hlasem, ale zdálo se, že se žena není schopná ani hnout.

Belinda přešla pohledem po kuchyni. Jednu lampu spatřila na polici u sporáku. Sundala ji a zatřásla s ní, aby zjistila, jestli je v nádobce dost petroleje. Bylo. Honem tedy škrtlá zápalkou o plotnu sporáku, lampu zažehla a uháněla s ní zpátky do pokoje, kde ležel zraněný.

Chlapec na posteli už nenaříkal. Už sebou ani tolik neházel. Belinda neznatelně vydechla úlevou. Sedativum, které mu podal Luke, zřejmě začalo působit. Šla s lampou až k posteli a držela ji před sebou tak, aby z ní co nejméně světla dopadalo Lukovi pod ruce.

Teprve v té chvíli spatřila i pacienta. To, nad čím se Luke skláněl, nebyla zlomená noha. Nebylo to ani nic takového, co by Belinda mohla nazvat

zlomenou rukou. Bylo to cosi, co patřilo k tělu, ale k nepoznání rozdrčené a rozmačkané, jen samá krev a kousičky roztrhaného masa a kostí. Belinda ucítila, jak se jí zvedá žaludek. Všechna krev se jí stáhla z hlavy a chvíli jí připadalo, že se jistojistě svalí na zem. Mátožně se jednou rukou zachytila sloupku postele, lampu svírala v druhé a ze všech sil se snažila to ustát a ovládnout se. Postupně se s ní místnost přestávala otáčet, ale Belinda se bála, že neudrží v útrobách snídani. Tělem jí probíhaly vlny nevolnosti, jedna za druhou. *Luke nemá čas věnovat se dalšímu pacientovi!* Belinda se silou veškeré své vůle snažila ovládnout a vzpamatovat. Luke bude potřebovat mou pomoc. Bude potřebovat všechnu pomoc, kterou může dostat.

Mládenec teď nejevil žádné známky nepokoje. Utišující lék ho uvedl do milosrdného bezvědomí. Luke se skláněl nad zkrvavenou hmotou, která bývala paží, a pečlivě si ji prohlížel. Belinda se snažila držet lampu pokud možno tak, aby se světlo nehýbalo, a zároveň se pokoušela nevidět, co měla před sebou, ale oči se jí co chvíli k tomu pohledu stejně stáčely.

Luke se napřímil a pohlédl do očí vysokému muži, který stále ještě přidržoval svého syna, i když už to nebylo zapotřebí.

„Je mi líto, pane,“ pronesl Luke tak zdvořile, jak jen dokázal, „musím chlapci ruku uříznout, jinak by nepřežil.“

Muži se zkroutilo tělo křečovitým vzlykem. Zakryl si jednou velkou dlaní obličej a neovladatelně se rozplakal. Druhou ruku držel stále na rameni chlapce na posteli. Luke natáhl paži k druhému chlapci, který tam také pořád stál a oběma rukama přidržoval bratra.

„Ty už můžeš jít, synku,“ řekl tiše.

Hoch se spěšně vytratil z místnosti a vzápětí bylo slyšet, jak se vchodové dveře do roubenky otevírají a pak zase s prásknutím zavírají. Belinda si rozdělaně pomyslela, že by si neměl zapomenout vzít kabát. Cestou sem sama shledala, že je chladněji, než se domnívala.

„Budu potřebovat hodně horké vody a nějaké čisté látky,“ sdělil Luke muži. „Teď už sebou nebude házet, můžete být bez starostí. Bolest je utlumená.“

Muž si otřel usazené tváře rozedraným rukávem ušmudlané košile a spěchal udělat, co mu Luke poručil. Belinda popošla s lampou o kousek blíž. Luke se rozhlédl po malé místnosti. Nelíbilo se mu špinavé povlečení, ale pošeptal Belindě, že nepřichází v úvahu, aby chlapce převezl do ordinace ve městě.

„Budu potřebovat, abys mi pomohla, Belindo. Myslíš, že to zvládneš?“

Belinda přikývla, žaludek sice měla pořád na vodě, ale spolehla se na své odhodlání.

„Postav tu lampu tamhle na ten stoleček a přitáhni ho co nejbliž k posteli. Budu potřebovat, abys měla obě ruce volné, až ho budu operovat.“

Belinda odložila lampu a vrátila se, připravená udělat cokoli, oč ji Luke požádá.

Zbytek dopoledne zůstal v Belindině paměti jako v neurčité mlze. Pracovala Lukovi po boku jako v transu. Věděla, že mu vyhověla ve všem, co po ní chtěl. Všechny jeho pokyny splnila. Podávala mu nástroje, poskytovala oporu svých rukou, když to bylo potřeba, dělala všechno podle Lukových příkazů, ale počínala si, jako by byla v mrákotách. V jednu chvíli se chlapec maličko zavrtěl a Belinda mu musela podat další dávku chloroformu. Když přikládala látku s chemikálií chlapci k nosu a ústům, ruka se jí chvěla. Luke vše pozorně sledoval a řekl jí, kdy to stačí.

Zdalo se, že operace trvá věčně. Když měli konečně pahýl končetiny ovázaný a nástroje uklizené, byla Belinda vyčerpáním úplně bez sebe. Její bratr lékař na tom byl úplně stejně. Unaveně si opřel hlavu o sloupek postele a celé tělo mu zachvátil třes. Belinda ho ještě nikdy v takovém stavu neviděla.

Nepodlehł však slabosti té chvíle nadlouho. Otočil se znovu ke svému pacientovi, prohlédl mu zornice a změřil puls.

„Dávej na něho pozor, sleduj ho a všiměj si sebemenší změny,“ řekl Belindě, „já půjdu zlikvidovat tohleto.“ A s těmi slovy se Luke jal shrnovat zbytky rozdrčené končetiny do zkrvavených hadrů, aby to všechno mohl někam odnést a odstranit.

Belinda se odvážila posadit na okraj postele. Bylo to poprvé, kdy se doopravdy pořádně podívala na pacienta. Byl mladý, odhadovala, že mu nemůže být víc než sedmnáct nebo osmnáct let. A byl smrtelně bílý. Ještě nikdy neviděla člověka, který by byl takhle bílý. Dýchal mělce, ale zdálo se, že pravidelně. Belinda si v duchu říkala, jak dlouho asi bude trvat, než anestetikum přestane působit. Jak mu bude, až se probudí? Bude mít nepředstavitelné bolesti, to Belinda věděla. Bude strašně trpět, mnoho dní – nejspíš týdnů. A nebude mít ruku. Jak to přijme? Musí to být hrozné, když jste mladý muž a něco takového vás potká. Přijít o paži zrovna na prahu dospělosti!

Belinda zalétla v myšlenkách ke Clarkovi a jeho amputované noze. Pro tátu to bylo těžké, moc těžké, věděla to. I když se to stalo předtím, než se

narodila, maminka jí vyprávěla, jak zkusil a jak strašlivě bolestná zkušenost pro něho byla. Ale Clark byl v té době dospělý člověk – člověk dostatečně vyzrálý, aby dokázal svou situaci vyhodnotit a přijmout. Navíc měl pomoc v Pánu Bohu. Tou těžkou životní zkouškou ho provedla víra v nebeského Otce. Ale co ten mládenec tady? Zná Pána Boha? Belinda nevěděla, proč si to myslí, ale něco jí říkalo, že nejspíš ne. Aniž spustila oči z bledé tváře před sebou, začala se modlit, hlasem sotva nad hranici šepotu.

„Ach, Pane Bože,“ zahájila svou úpěnlivou prosbu, „já tady toho chlapce neznám. Nevím, jestli o Tobě ví, ale bude Tě potřebovat, Pane Bože. Bude Tě potřebovat, abys mu pomohl přijmout tu hroznou věc, která ho potkala. Bude Tě potřebovat, abys mu pomohl cítit se zase lépe.“ Ze spontánního popudu natáhla Belinda ruku a odhrnula mladíkovi vlasy z bledého, potem zbroceného čela. *Má hezkou barvu vlasů – má je lesklé a skoro tak černé jako havraní peří*, to byla myšlenka, která jí bleskla hlavou. Měl pěkně tvarovaný a souměrný obličej, nos rovný a pravidelný. Belinda si najednou uvědomila, že i když je bledý a vypadá hodně neupraveně, je to moc hezký chlapec. V rozpacích stáhla ruku zpět. Co to vyvádím, hladit takhle laskavě po tváři nějakého neznámého kluka? Vlastní tváře se jí zapálily do ruda.

Luke se vrátil a přivedl s sebou chlapcovy rodiče. Podíval se Belindě do obličeje. Zdálo se, že ho uspokojilo, co v něm spatřil.

„Teď už můžeš jít,“ řekl tiše. „Já u něho zůstanu.“

Když Belinda odcházela z místnosti, skláněla se ta žena nad svým synem a tělem jí lomcoval křečovitý pláč. Belinda nevěděla, kam jít. Na to, aby čekala venku, bylo opravdu hodně chladno. Na druhou stranu ale stála o to, nadýchat se čerstvého vzduchu, vzala si tedy Lukův kabát, pořádně se do něho zabalila a vyšla z maličké roubenky ven.

Kousek od domu byla kůlna a v ní naskládané dříví. Belinda se rozhodla, že nanosí trochu dřeva dovnitř a uvaří kávu – pokud najde kávová zrna a konvici. Byla přesvědčená, že členové rodiny by si měli najít nějakou aktivitu, která by jim alespoň na okamžik pomohla odvést pozornost od tragédie. I hrnek kafe může přinést jistý druh úlevy a osvěžení.

Belinda nikterak nepospíchala. Potřebovala si trochu protáhnout nohy – vyhnat strnulost z protestujících svalů. Přecházela sem a tam a rozhlížela se, jak to na zdejší farmě vypadá.

Mají to tu dost zchátralé, všimla si. Belinda zapomněla, že na farmě několik let nikdo nebydlel. Ti, co se sem nastěhovali, mají před sebou rozhodně hodně práce. Budovy se rozpadaly, ohrady byly zborčené, v místech zahrady bylo i přes raný sněhový poprašek vidět, že tam roste jen nevhledné býlí.

Kde to asi bylo, kde ten kluk pracoval a kde se mu to stalo, ptala se v duchu Belinda. Luke říkal, že to byla nehoda při kácení stromů. Pospíchal, aby měli doma na zimu dost dříví do zásoby a aby to stihli ještě před tím, než se pořádně ochladí? Belinda se zahleděla směrem přes pole, kde začínal rozlehlý les. Bylo to tam? Tam došlo k tragédii, která postihla toho mladého muže a jeho rodinu?

Nakonec si tím Belinda přestala lámat hlavu a otočila se k malé roubené kůlně, která rodině sloužila jako přístřešek na dřevo. Šla dovnitř s úmyslem nabrat si náruč polen, aby mohla pořádně roztopit kamna v kuchyni. V kůlně byla tma a Belindin zrak se musel chvíli přizpůsobovat, když ji něco vyplašilo. Nějaký neznatelný pohyb. Belinda leknutím nadskočila a slabě vyjekla. V koutě se tam krčil druhý kluk, ten mladší. Belinda se hned vzpamatovala.

„Omlouvám se,“ řekla. „Neviděla jsem tě.“

Chlapec na to nic neřekl, jen si přitáhl kolena blíž k hrudi.

Belinda se pokusila o úsměv. „Tvůj bratr bude v pořádku,“ řekla mu.

Kluk se neovladatelně rozplakal. Belinda by ho moc ráda nějak utěšila, ale nenapadlo ji, co by pro to měla udělat. Tak ho prostě nechala plakat.

Uplynulo několik minut a chlapec si začal utírat slzy do záplátovaných rukávů košile. „Neumře?“ zeptal se a z tónu jeho hlasu bylo slyšet, že tomu sám nevěří.

„Ne, kdepak!“ řekla Belinda. „Je u něho pan doktor Luke. Teď už bude v pořádku.“

Chlapci znovu vytryskly slzy. Když čerstvý nápor pláče pominul, znovu si je utřel a upřel veliké, tmavé oči na Belindu.

„Strašně jsem se bál, že umře,“ řekl jí roztřeseným hlasem. „Myslel jsem si, že člověk nemůže žít s rukou... s rukou tak...“ Nebyl s to pokračovat.

Na několik minut zavládlo ticho.

Chlapec ho přerušil. „Uzdraví se mu ta ruka?“ zeptal se tiše.

Belinda nevěděla, co odpovědět. Mám to být já, kdo chlapci řekne o amputaci? Neměl by mu to říct spíš Luke nebo rodiče?

„Uzdraví se mu?“ chtěl vědět hoch.

Belinda usoudila, že jestli se bude snažit té skutečnosti vyhnout, bude to ještě horší. Šla k němu pro všechny případy blíž, sedla si na bobek a podívala se mu zpříma do očí. „Ne... ne tak docela,“ řekla, „ale on sám se uzdraví. Bude v pořádku.“

I ve tmě bylo vidět, jak se mu rozšířily oči. „Jak to myslíš?“ zeptal se jí.

„Pan doktor... pan doktor mu musel tu ruku vzít... pak tu ránu zašil... a tvého bratra tím zachránil.“

„Chceš říct, že mu ji uřízl?“ V očích se mu objevil výraz čirého zděšení.

Belinda pomalu kývla hlavou.

„Ale z toho se *pomine*. To by radši umřel! Copak to nechápeš? Radši by umřel.“

Chlapec se vymrštil a zabodl vyzývavý pohled Belindě do očí. Při posledních slovech mu vyjel hlas do tak vysoké polohy, až skoro sípal. Belindu napadlo, že ji teď možná ve vzteku i nakopne. Byla přesvědčená, že přesně takový úmysl se mu v hlavě zrodil. Ale pak se rázem zhroutil, propadl sklíčenosti, v zoufalství ji objal a rozplakal se, útlounkým tělem mu škubaly křečovitě vzlyky.

Belinda cítila, že není nic, co by mu mohla říct. A tak jen plačícího chlapce držela a plakala spolu s ním.

Bryčka s Lukem a Belindou zahrnula ze silnice na příjezdovou cestu k farmě Davisových o hodně později, než jejich rodiče předpokládali. Marty se každou chvíli dívala z okna kuchyně, pohledem pátrala po sebemenší známce, která by jí prozradila, že se vracejí. Když spatřila Lukovo spřežení vraníků přijíždět po cestě, převelice se jí ulevilo.

Luke šel s Belindou do domu, i když bylo hodně pozdě.

Marty jim vyšla naproti ke dveřím, oči plné nevyslovených otázek. Oba její potomci vypadali mimořádně vyčerpaně. Marty z toho usoudila, že je na té farmě muselo potkat něco nečekaného.

„Nebyla to obyčejná zlomenina,“ informoval ji Luke tiše.

„Dal by sis horký čaj a sendvič?“ zeptala se ho Marty.

„To by přišlo vhodné,“ řekl Luke, shodil ze sebe kabát a pak vybalil Belindu z deky, kterou měla kolem sebe omotanou.

„Potřebuješ s něčím pomoci, mami?“ zeptala se Belinda unaveným hlasem.

„Ne. Asi ani ne,“ odpověděla jí Marty a pak vrhla tázavý pohled na Luka.

„V tom případě si asi hned půjdu nahoru lehnout,“ řekla dívka.

„Nechceš něco sníst?“

„Ne. Děkuju, mami. Nemám hlad. Jsem jen strašně unavená.“

Luke Marty pohledem naznačil, ať ji nechá jít.

Marty Belindu objala, chvíli ji držela a pak jí vtiskla polibek na čelo. Belinda vypadala, že jí dělá dobře, když může spočinout v mámině náruči, dokonce se i unaveně usmála.

Marty jí připomněla, že Melissa dnes přespává u Amy Jo, takže si může jít lehnout hned a pořádně si odpočinout. Belinda nevypadala, že by byla s to odpovídat na jakékoli otázku.

Luke si přitáhl židli a posadil se ke stolu. Clark si k němu přisednul, ale když i jemu Marty nabídla hrnek čaje, jen zavrtěl hlavou, ne, díky. Marty stačilo párkrát přejít od kredence ke kamnům, zakrátko měla hotový sendvič, plátek hovězí pečeně mezi tlustými krajíci domácího chleba, štědře namazanými farmářským máslem, a naservírovala ho unavenému synovi. Nalila čaj do dvou hrnků a posadila se k Lukovi.

„Vidím to tak, že ti to tentokrát dalo zabrat,“ poznamenal Clark.

Luke přikývl. „Bylo to to nejhorší, co jsem kdy viděl.“

„Říkal jsi, že to neměl zlomené.“

„To ne, ale rozdrcené. Rozdrcené na kaši.“

„A Belinda –“ začala Marty, ale Luke ji pohybem ruky zarazil a nenechal ji otázku dokončit.

„Řekl jsem jí, ať zůstane venku, ale ona stejně šla dovnitř. Říkala, že bych třeba mohl potřebovat její pomoc.“ Napil se horkého čaje, polkl a minutu zůstal tiše sedět. „Potřeboval jsem. Rozhodně jsem potřeboval. Vůbec nevím, co bych si bez ní počal.“

„Snesla... snesla ten pohled?“

„Nejdřív jen tak tak že neomdlela... Viděl jsem to na ní. Ale vzepřela se tomu a pomáhala mi po celou dobu operace. Dělal všechno přesně tak, jak jsem po ní chtěl. Mohl jsem se na ni absolutně spolehnout. Byl jsem – jsem – na ni hrdý.“

Marty se zachvěla a odstrčila hrnek s čajem. Když to slyším, vlastně žádný čaj nechci. Vnitřním zrakem zase viděla rozdrcenou nohu svého manžela.

„Je uhnětený z dobrýho těsta, tohle tvý dítě,“ říkal jí právě Luke a z hlasu mu byla slyšet pýcha.

„Nemáš pocit, že to na ni bylo moc?“ zeptal se ho Clark.

„Kdybych věděl, co nás čeká, nikdy bych se nerozhodl vzít Belindu k tomu, co tam pak viděla... rozhodně ne v jejím věku. Byl bych ji nechal venku, kdybych býval mohl... kdybych ji býval nepotřeboval, abych dokázal tomu hochovi zachránit život. Nebyl tam nikdo jiný, kdo by mi mohl pomoci. Belinda ví, jak se jmenují všechny mé nástroje, a stačilo jen říct a hned mi je podávala a sváděli jsme závod s časem. Doufám... doufám a modlím se... že to pro dívku v jejím věku nebylo příliš. Já... já si myslím, že ne. Myslím... myslím, že bude v pohodě. Jak já to vidím, máme ošetřovatelku.“

V Marty synova slova vyvolala pocit pýchy i obavy zároveň. Pár následujících dní si budu Belindy hodně všímat – možná se ji i pokusím přimět, abychom si o tom, co cítí a co si o tom všem myslí, spolu pořádně popovídaly.

„A co pacient?“ zeptal se Clark. „Dostane se z toho?“

„Je to sedmnáctiletý kluk,“ pronesl Luke soucitně. „Dostane se z toho – fyzicky. Teď už je mimo nebezpečí, leda by nastaly nějaké komplikace. Ale jestli se s tím vyrovná nebo nevyrovná citově, to ukáže teprve čas. Bude to pro něho hodně těžké. To tobě jistě nemusím říkat.“

Clark vážně přikývl.

„Něco mě napadlo... neměl bys nic proti tomu, kdybys k němu za pár dní zajel na návštěvu? Že bychom mu dali trochu času, aby si zvykl... aby pochopil, že... měl smůlu, a pak jsi za ním zajel?“

Clark přikývl, ano, určitě.

„A, tati,“ dodal Luke tiše, „ještě jsem si říkal, jestli by ti hodně vadilo, kdybys nechal svou umělou nohu doma.“

Clark na to neřekl nic. Jen znovu přikývl na znamení, že chápe.

„Tak jo,“ prohlásil Luke a zvedl se. „Asi už bych měl jet domů. Abbie bude mít starost, kde jsem tak dlouho.“ Luke se podíval Clarkovi i Marty do očí a potom pomalu zamířil ke schodům. „Asi se nejdřív půjdu mrknout nahoru, popřát sestřičce dobrou noc a poděkovat jí.“